

Sunnuntai 6.7.2014
Päätösseurat 14:00
Väinö Reinilä

Ystävät! Nämä juhlat alkavat olla päätöksessään. Me vuosikymmenet juhlilla käyneet ja te tätä polkua aloitelleet olemme saaneet olla samojen pöytien äärellä ruokapaikoissa, Herran ehtoollisella ja Jumalan taivaan alla. Kiitos teille lapualaiset, jotka vaivannäöllänne ja ystävän mielellä olette luoneet puitteet meidän tulla. Kiitos teille, jotka vuodesta toiseen tulette talkoolaisina meitä palvelemaan. Kiitos teille, jotka olette rukouksin valmistelleet näitä juhlia pyytäen hyviä ilmoja ja runsasta ruokapöytää Jumalan sanan äärellä – jääden lopulta siihen, mitä Jumala meille armossaan antaa.

Tämä joukko on kuin Raamatun Korintin seurakunta. Siellä oli kiistelty vedoten Paavalin, Pietarin ja Apolloksen opetukseen. Kun apostoli Paavali käy käsittelemään seurakunnassa ilmenneitä kiistoja, hän ei epäröi tervehtiä seurakuntaa Jumalan seurakuntana ja kutsua seurakuntalaisia Kristuksen Jeesuksen pyhittämiksi. Kun me täällä olemme olleet yhdessä Herättäjäjuhlilla, muistakaamme, mistä joukosta on kyse. Pinnalta saattaa näyttää ristiriitaiseltakin. On puhuttu jopa körttikapinastakin. Kyse on kuitenkin Jumalan seurakunnasta, Kristuksen pyhistä. Siinäpä pureskelemista! Kun katselemme toisiamme ja ajattelemme itseämme, mitä silmämme näkevätään! Kaikea muuta kuin pyhyyttä. Mitä näkee Jumala? Tuossakin on kalliisti lunastettu ystävä, jonka usko ei nyt aina niin hohdokasta ole, mutta jolle taivaan lahjat on valmistettu. Pyydellään, että mekin voisimme nähdä toisissamme jotain tällaista!

Mutta vielä sinne Korintin seurakuntaan! Siellä oltiin eri mieltä, saiko syödä epäjumalille uhrattua lihaa. Jerusalemin kokouksessa oli toki sovittu, ettei sellaista lihaa saanut syödä. Kuitenkin Jeesuksen opetus siitä, mikä saastuttaa ihmisen ja Pietarin kokemus ennen Corneliuksen kohtaamista johdattivat siihen, että Jerusalemin kokouksessa sovittu jäi vähitellen sivuun. Oleellista tässä meitä ajatellen on se, miten Paavali neuvoo seurakuntaa. ”Emme menetä mitään, jos jätämme syömättä, emmekä voita mitään, jos syömme” (1. Kor. 8). Ja hän jatkaa: ”Pitäkää kuitenkin huoli, ettei teidän vapautenne saa heikkoja kompastumaan.”

Herännäisyydessä ”perinnäissäännöt”, näkemykset ovat muuttuneet. Näin on tapahtunut minunkin elinaikanani, joka olen puhujista vanhimpia, ehkä vanhin. Sallitun ja kielletyn rajat ovat nyt toiset kuin lapsuudessani – ja lienee tämä prosessi yhä meneillään. Te, jotka kuljette edellä, älkää painostako meitä, jotka emme aina pysy mukana. Ja samoin Paavalin opetus koskettaa meitä hitaampia, ettemme jäisi vain omiin poteroihimme kuvittelemaan, että minun näkemykseni on juuri se oikea. Oleellista on, vieläkö Kristus suostuu tulemaan keskellemme. Voidaan puhua Paavo Ruotsalaisen, Vilhelmi Malmivaaran tai Jaakko Eleniuksen puheista ja opetuksista – hyviä opastajia kaikki. Mutta oleellista on, että Kristus sanoo: Sinun puolestasi annettu, sinun puolestasi vuodatettu. Ja meille, jotka saamme olla joukossa, apostoli muistuttaa: ”Kunnioittakaa kilvan toinen toistanne.”

Siitä alkaen kun näiden juhlien tunnus on julkistettu, on se koskettanut minua erityisellä tavalla. Jäin eläkkeelle Jurvan seurakunnasta. Sen seurakunnan keskellä oli Päivi Niemistön juuret. Hänen tekstiään on rukous, joka on näiden juhlien tunnus. Päivi kuoli nuorena, paljon alle 50-vuotiaana. Hänen hautauspäivänsä oli 10 v. sitten Ylistaron herättäjäjuhlien aattopäivänä. Oli liikuttavaa,

millaisen siemenen perheenäiti oli väkensä sisimpään kylvänyt. Heti lauantaina aamulla vaimoni kanssa kohtasimme juhlakentällä perheen parikymppisen tyttären. Sinne äidin kaipuu toi – juhlakentälle, Jumalan taivaan alle itkemään, uskomaan ja toivomaan.

Päivi Niemistön lailla moni uskollinen juhlavieras on jo kutsuttu suurempiin juhliin kuin nämä täällä. Muistelemme heitä, jotka aikanaan hoitivat meitä juhlille. Täällä ei ole myöskään kaikkia, jotka suunnittelivat tulevansa tänne. Oma tai läheisen sairaus tai muu odottamaton käänne aiheuttivat muutoksen suunnitelmiin. Moni juhlilla on myös kaivannut niitä läheisiään, jotka syystä tai toisesta eivät ole halunneet tulla mukaan. Joku on loukkaantunut meihin. Joku toinen on vieraantunut äitien ja isien virsistä. Emme osaa lähteä täältä, ellemme saa luottaa siihen, että Kristus kulkee erityisesti niiden lähellä, joita kaipaamme joukkoomme.

Meille, jotka saimme tulla ja olla näillä juhlilla, Taivaan Isä on ollut armollinen. Mitä olemme saaneet, mitä meille on annettu, sen aika näyttää. Tarvitsemmeko sittenkään muuta kuin sen, että Kristus päivittäin avaa tietä huomiseen.

Loppurukous